

Arrest

nr. 100 226 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 12 november 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 13 november 2009.

Op 14 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 januari 2012 nr. 74 515 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 februari 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 5 maart 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 8 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...).”

Op dezelfde datum wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 22 augustus 2012 wordt dit bevel aan verzoekster ter kennis gebracht, dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 28 augustus 2012 dient verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerst middel: schending van artikel 9ter, § 3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 9ter §3 van de wet van 15.12.1980, zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 8.1.2012, luidt thans als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 2, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot Verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds worden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

De wetsverandering werd in de voorbereidende werken van de wet van 8.1.2012 als volgt toegelicht:

"Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen

Dergelijk advies 'van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is".

Een aanvraag kan dus enkel onontvankelijk verklaard worden wanneer de vreemdeling kennelijk niet ernstig ziek is.

Door te stellen dat verzoekster kennelijk niet ernstig ziek is, terwijl er volgens pedopsychiater G. sprake is van een zeer somber pronostiek met gevolgen voor de kinderen vormt de bestreden beslissing een schending van artikelen 9 ter en 62 van de wet.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing baseert zich op een medisch advies dat een onwettelijke interpretatie van artikel 9ter van de wet maakt.

De arts-adviseur van tegenpartij beoordeelt immers dat verzoekster een levensbedreigende aandoening zou moeten hebben, gezien haar kritieke gezondheidstoestand óf het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Er wordt enkel geoordeeld dat verzoekster zich kennelijk niet in die toestand bevindt.

Artikel 9ter is echter niet enkel van toepassing op vreemdelingen die lijden aan een levensbedreigende aandoening gezien hun kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

« Art. 9ter.1 § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde ».

De ziekte moet een reëel risico inhouden voor het leven of voor de fysieke integriteit.

Het onderzoek dat door tegenpartij en diens arts-adviseur gedaan werd is bijgevolg niet volledig ten opzichte van artikel 9ter van de wet en schendt bijgevolg dit artikel, samen met artikel 62 van de wet.

Derde onderdeel

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat, naar zijn mening, de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9 ter van de wet ontheemt tegenpartij niet van haar verplichting om de algemene rechtsprincipes te respecteren, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Om dit rechtsprincipe te respecteren moet tegenpartij zich, volgens de constante rechtspraak van de Raad van State, op het meest gespecialiseerde advies baseren.

In aanwezigheid van adviezen gegeven door twee personen of door twee instanties die dezelfde graad van specialisatie vertonen, zal tegenpartij tussen de twee mogen kiezen.

In aanwezigheid van een advies gegeven door een- specialist en van een advies gegeven door een niet-specialist, moet tegenpartij de voorkeur geven aan het advies van de specialist (R.v.St, arresten nummer 98.492 van 23.8.2001 - stuk 3-, 113.367 van 5.12.2002 - stuk 4- en 119.281 van 12.5.2003 - stuk 5-).

Uit de website van de Orde van Geneesheren blijkt dat er geen Dokter B. (de voornaam staat zelfs niet op het advies van die dokter, terwijl er meerdere dokters in België zijn die deze naam dragen) is die in psychiatrie gespecialiseerd is (stuk 6).

Bovendien heeft die arts-adviseur nooit verzoekster ontmoet, in tegenstelling tot psychiater G., die verzoekster behandelt.

Het meest gespecialiseerde advies was bijgevolg het advies van psychiater G. (stuk 7).

Door de voorkeur niet aan dit gespecialiseerd advies te. geven schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 ter, §3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel stelt zij dat uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 enkel onontvankelijk kan worden verklaard wanneer een vreemdeling kennelijk niet ernstig ziek is.

Ze meent dat door te stellen dat verzoekster kennelijk niet ernstig ziek is, terwijl er volgens "pedopsychiater G. sprake is van een zeer somber pronostiek met gevolgen voor de kinderen", de thans bestreden beslissing een schending van artikel 9 ter en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 uitmaakt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

De bestreden beslissing moet hierbij duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De determinerende motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt het motief vevat in de thans bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de reden die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In de mate dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Verzoekster maakt zulks met de vage en algemeen geformuleerde bewering dat volgens "pedopsychiater G. sprake is van een zeer somber pronostiek met gevolgen voor de kinderen", die bovendien louter hypothetisch van aard zijn, niet aannemelijk.

In het tweede onderdeel stelt zij dat in de thans bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van een onwettelijke interpretatie van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Zij meent dat uit de lezing van de thans bestreden beslissing volgt dat de ziekte overeenkomstig artikel 9 ter een reëel risico moet

inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager en dat de aanvraag in casu niet volledig werd onderzocht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in casu als niet-gegrond werd afgewezen omdat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Artikel 9 ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Artikel 9ter, §3

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk",

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet beoogt immers een verblijfsrecht om medische redenen voor personen die omwille van de severiteit van de aandoening waaraan zij lijden en het gebrek aan een adequate behandeling een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt in haar rechtspraak dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42) . Hiertoe is overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de eerste plaats vereist dat de aandoening levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008; EHRM, D. t. Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997)

In de D. t. Verenigd Koninkrijk bestond deze uitzonderlijke omstandigheid uit het feit dat de verzoekende partij zeer ernstig ziek was en het einde van haar leven leek genaderd te zijn, terwijl haar geen enkele vorm van verzorging of medische bijstand kon gegarandeerd worden in haar land van herkomst en hij bovendien geen familie had die voor hem zou willen/kunnen zorgen of haar eten, onderdak of sociale steun kon geven.

In het arrest van het EHRM van 20 december 2011 Yoh-Ekale Mwanje t/België (nr. 10486/10), bevestigde het Hof de 'hoge drempel' die wordt gesteld om 'medisch asiel' te genieten. Die zaak handelde over een seropositieve vrouw, waarbij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen dienden te worden beoordeeld. Het Hof stelde dat uit het dossier kon worden afgeleid dat de voor verzoekster nodige medicamenten in Kameroen beschikbaar zijn, doch dat hun toegankelijkheid slechts bepaald werd op 1.89% van de patiënten die ze nodig hebben. Desalniettemin, op basis van deze vaststellingen, concludeerde het Hof dat dergelijke omstandigheden niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten. Het Hof stelde verder dat verzoekster niet in een kritische situatie verkeert en in staat is om te reizen.

Om deze hoge drempel te bereiken is het in de eerste plaats vereist dat, zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de aandoening levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM, n° 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM, n° 30240/96, D. v. United Kingdom).

De Raad kaderde deze principes die het EHRM vooropstelt binnen de relevante nationale wetgeving, met name artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, als volgt:

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of een

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. " (RvV, 29 juni 2012 nr. 83.956, RvV, 6 juli 2012, nr. 84.293)

Derhalve kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat in de thans bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van een onwettelijke interpretatie van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Bovendien wordt in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat de door verzoeker ingeroepen aandoening geen risico inhoudt voor zijn leven, noch voor zijn fysiek integriteit, zodat verzoeksters bewering dat in casu geen onderzoek zou zijn gevoerd naar het risico voor zijn fysieke integriteit geen feitelijke grondslag vindt.

Gezien in de omstandigheden waarin geen ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit kan worden vastgesteld, bovendien met vastheid gesteld kan worden dat er evenmin sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient in die omstandigheden ook geen verder onderzoek gevoerd te worden naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate verzorging in het land van herkomst. Verzoekers grief kan evenmin weerhouden worden op dit punt.

Uit de wet volgt derhalve dat indien de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat, de bij de aanvraag ex artikel 9 ter ingeroepen ziekte kennelijk niet voldoet aan de bovenstaande principes, met name de aandoening niet levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte (EHRM, n° 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM, n° 30240/96, D. v. United Kingdom), zoals in casu, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van die ziekte niet ontvankelijk is.

De thans bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig de vigerende wetgeving en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers beschouwingen doen hier geen afbreuk aan.

Wat de door verzoekster aangehaalde medische aandoening betreft, wordt het advies van de arts-adviseur, dat duidelijk maakt, conform de rechtspraak van het EHRM, dat de ingeroepen aandoening betrokkene niet in een kritieke gezondheidstoestand plaatst en dat zij zich niet in een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte bevindt, zodat het niet tot verblijfsrecht kan leiden, niet ernstig tegengesproken. Daaruit blijkt dat verzoekster louter aangeeft niet akkoord te gaan met de diagnose van de ambtenaar-geneesheer, zodat de onderstaande rechtspraak mutatis mutandis van toepassing is:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer. " (RVV, 11 januari 2012, nr. 73.032)

Verzoekster toont niet aan dat de thans bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 of met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin kan worden weerhouden.

In het derde onderdeel stelt ze dat, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, de ambtenaar-geneesheer zijn advies moet baseren op het meest gespecialiseerde advies, "in aanwezigheid van een advies gegeven door een specialist en een niet-specialist".

Ze stelt vervolgens dat uit het onderzoek dat ze voerde op de website van de Orde van Geneesheren blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot Dr. G., die het gevoegde standaard medisch getuigschrift attesteerde, niet in psychiatrie gespecialiseerd is, en bovendien verzoekster nog nooit ontmoet heeft. Daaruit leidt ze af dat het advies van Dr. G. het meest gespecialiseerde advies is, en dat verwerende partij zich op dit advies had moeten baseren, eerder dan op het advies van de ambtenaar-geneesheer, op straffe van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster haar kritiek beperkt tot deze loutere bewering zonder haar grief te verduidelijken met concrete elementen waarom zij meent dat het door de ambtenaar-geneesheer gegeven medisch advies aan objectiviteit zou ontbreken.

Er moet worden opgemerkt dat via een dergelijke summiere uiteenzetting verzoekster niets meer doet dan te kennen geven dat zij het niet eens is met het medisch advies van de arts-attaché. Het feit dat zij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing lijden, (cf. RvV, 11 oktober 2011, nr. 68.275)

Het loutere feit dat de argumentatie van verzoekster blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan verwerende partij, met name dat het in casu wel zou gaan om een aandoening zoals bedoeld in artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, omdat er sprake zou zijn

van een "zeer ernstige prognostiek met gevolgen voor de kinderen", leidt er op zich immers niet toe dat verzoekster aannemelijk zou make dat verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag, is uitgegaan van een foutieve vaststelling van de feiten of dat zij, bij deze beoordeling - die in de lijn ligt van de rechtspraak van het EHRM - de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan. (RvV, 31 mei 2012, nr. 82.089)

Het middel is niet ernstig."

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Dit wetsartikel is bijgevolg van toepassing is op de volgende gevallen:

- op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt, of voor de fysieke integriteit van de patiënt,
- op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies vastgesteld dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd *in casu* onontvankelijk verklaard. § 3 van artikel 9ter somt de gevallen op waarin de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart. De grond die *in casu* werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6 februari 2012). Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds aangehaald, betreft dit een ziekte waaraan de aanvrager "op zodanige wijze lijdt" "dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"

Om tot deze conclusie te komen stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 6 juli 2012 het volgende:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd

door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. D. v. United Kingdom.) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 02.03.2012 blijkt dat de vermelde pathologie geen direct gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Aldus blijkt uit bovenstaande motiveringen dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die direct levensbedreigend of vergevorderd is beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Deze verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling die verschillende situaties beoogt. Waar de verwerende partij niettemin de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volledig lijkt te verbinden aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, en los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, wijst de Raad op het volgende. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, 9, 34-36 en 85). Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer een vreemdeling die zich beroept op een medische problematiek dienstig kan verwijzen naar de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM “*must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost*” (vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM “*in zeer*

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medische situatie van een vreemdeling, met de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Aldus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. In het kader van een goede rechtsbedeling wordt het bestreden bevel (bijlage 13), dat werd genomen op dezelfde datum als de vernietigde beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat samen met deze beslissing ter kennis werd gebracht, eveneens vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2012, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET